

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Lamberti Martyris, Episcopi Tvngrensis: Leodiensis Ciuitatis, & Ditionis Divi Tvtelaris

Roberti, Johannes

Leodii, 1633

Capvt XVII. Pipini Principis Adulterium, & Pellicatus. Lamberti in eo
reprehendendo Sacerdotalis constantia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44084

Restat vltimus sanctissimi Pontificis Vitæ actus, tragicus planè; & in quo describendo calamum optare liceat, sterili isto meo feliciorem.

CAPVT XVII.

Pipini Principis Adulterium, & Pelli-
satus. LAMBERTI in eo repreh-
dendo Sacerdotalis
constantia.

Pipinus,
laudatus
Prin-
ceps.

PIPINVS Herstallus, hoc tempo-
re, vt antea exposuimus, Austra-
siam tenebat, Princeps pacis, belliq;
artibus clarissimus. Felix, si cœptum
vitæ tenorem, pietatis, cui totus ad-
dictus hæctenus erat, memor, incon-
cussus tenuisset. Sed væ sanis libidini-
bus, tamquam decumanis fluctibus,
in transuersum actus, famæ, & salu-
tis propemodû, fœdum naufragium
fecit.

Eius cõ-
iunx
Plectru-

Erat ei coniunx Plectrudis, mu-
lier lectissima, vt mariti primordijs
digna, sic indignissima secutis. Ge-
nus

nus eius non traditur. Germanicæ *dis, la*
 originis fuisse, suadere videtur no- *etissima*
 men; & quod Colonia Agrippinæ *fœminæ*
 aliquamdiu sedem fixerit: Capito-
 lijque Ecclesiam, quæ adhuc ibi con-
 spicitur, ædificauerit, dotaueritque.
 Cum hâc plures annos in matrimo-
 nio vixerat Pipinus, liberosque ex eâ
 susceperat, Drogonem, & Grimoal-
 dum, Iuvenes parentibus dignos.
 Nihil illi deesse videbatur eorum,
 quæ hominem in vitâ beatum red-
 dere queant (si tamen est aliqua in
 hâc vitâ beatitas) excepto animo, qui
 omnia ista rectè ferret. Defuit planè
 illi animus, ad resistendum turpium
 amorum petitionibus, qui ad alia
 omnia vincenda, superabat. Id quâ
 ratione acciderit, paucis est exponē-
 dum.

Erat in Pipini aulâ, magnus No-
 bilitatis numerus, cōcurrentibus eò,
 vt sit, certatim Dynastis, vicinis, re-
 motisque. Hos inter facile excelle-
 bat Dodo quidam, ex eorum ordine,
 quos

*Dodo in
Pipini
Aula
Palati-
nus, ca-
teris e-
minens.*

*Male
illius ar-
tes.*

quos comites vocabant, genere in primis clarus, cognatione, opibusque iuxta potens. Hic obsequijs, & turpi adulatione grassando, ita Pipini animum coeperat, ut nihil fere maioris rei patraretur, cui non Dodo author accederet. Ignorantia peccabat Princeps, Dodoque corruptum vitijs animum summo artificio celante. Dubitantes, maior in eo superbia, an avaritia. Illa ad imparem fortunæ eius magnitudinem tumidum iuvenem stimulabat dies, noctesque hæc, rem familiarē, etsi iam affatim copiosam, in immensum augere iubebat. Hoc, eò magis, quòd amicos, & clientes quàm plurimos sibi addere satagebat, quorum operâ ad destinata uteretur. Eò usque utraque illa pestis eum occupârat, ut nec domesticæ castitati parcerit, dum Principi carior alijs omnibus maior: multis etiam formidabilior euaderet.

Soror ei erat adolescētula, in quâ nemo sapiens quicquam laudaret,
nisi

*Plectru-
dis pulsa
queri-
monia:
quas Pi-
pinus
pernit,*

tum nequicquam modò blanditijs,
modò lacrymis, modò minis, & di-
uinæ vltionis terrore, à tanto dede-
core reuocare. Solus ille, cupiditate
cæcus, nihil moueri, sed in væfaniâ
perstare. Alpais porrò triumphare,
& sese iam pro reginâ vindicare.
Dodo ambitione ardens, sibi persua-
dere, nihil sibi deinceps factu diffi-
cile, vt qui sororem haberet, Princi-
pis consortem. Hæc omnia nemo
bonus probabat: sed nec quisquam
palàm improbare ausus erat, cum
singuli Alpaidis, & Dodonis poten-
tiam vereretur, quos apud Pipinum
omnia posse constabat.

*ut &
publicis
odiam.*

LAMBERTVS tamen, cui illud
Apostoli cum altè animo inhæserat;
*Obedire oportet DEO, magis quam ho-
minibus;* hinc dolore, & commiseratione;
inde instâ indignatione ac-
census, quotidie secum ipse consul-
tabat, quidnam tandem tali in re ac
tempore facto opus esset. Sileretne?
DEVM grauius offenderet, cui com-
missarum

missarum sibi ouium accurrata ratio reddenda esset. Loqueretur? irâ incenderet Principis animum, iam antè libidinis facibus plus satis ardentē. Quid tum verò? An ideo omittendum commonitionis; fors & increpationis officium? At inde nihil expectandum aliud, quàm vt in momentē sæuaret, Dodone potissimum, & Alpaide instigantibus. Esto. Possit tamen euenire, vt Princeps, DEO eum respiciente, se monitus ipse respiceret, & vitam tanto scandalo infamem, in melius mutaret. Quod si aliter eueniret, Episcopum certè suo officio functum, testimonium habiturum bonæ conscientix, & DEI gratiam, dum hominis gratiam non respicit, non amissurū. Aliud maius malum expectari non posse, quàm vt in tam bonâ causâ vitam poneret. Hoc verò potius censendum esse summum bonum. An, si Martyrij lauream, pro fide contra Infideles certanti, non daretur referre, parum

esse, si pro castimoniâ certans, de turpitudine referret? Sic, alternantibus sententijs, secum LAMBERTVS disceptabat, incertus quam in partem statueret. Vicit tandem, vt oportuit, pietas, vicit ratio, vicit, qui meliora suggererat, DEVS.

*monen-
dū Prin-
cipem
statuit.*

*Monen-
tis Ora-
tio,*

Ergo Pipinum adit, & Iohannis Baptistæ instar, suaviter quidem, ne asperioribus verbis irritaret: fortiter tamen ei exponit, quantò se dedecore, domumque vniuersam conspurceret. *Nonne vides, Princeps clarissime, quantam iniuriam Vxori, quantam liberis, quantam Matrimonij Sacramento irrogas? Non meministi, Ebroino, eiusque totam factione, contra te arma ferente, quantam Numinis beneuolentiâ, quâ propitiâ eius manu, quâ forti liberatus sis, quantam gloriâ auctus? Et maiora decora te manent. Circumspice undique vicinos: omnes te respiciunt, imo suspiciunt. Omnes hactenus te, vel amici amant, vel inimici, si qui sunt, tremunt. DEI hæc omnia munera sunt, Princeps*
magna

magnanime. Eius liberalitate, & fauore, omnia adhuc aduersa superasti. Eiusdem voluntate, age, supera libidinem, supera teipsum. Conijce oculos in tot tuos necessarios, sanctitate toto orbe clarissimos. Veniat ibi in mentem sanctissima Gertrudis, mater tua: sanctus Arnulphus, avus tuus paternus, primo Maioris domus Regij dignitate functus; tum deinde Metensis Ecclesie Episcopus, Episcoporum exemplar. Sed pra omnibus, potesne obliuisci Begga matris tuae, quae vitam adhuc degens in terris, quae vita caelestium esset, manifeste, quasi inde delapsa, ostendebat.

Quid illam nunc dicturam putas in hoc dedecore, si adiuueret? Quid porro filij tui, Drogo, & Grimoaldus, quo animo turpitudinem tantam laturos censes? Illine tranquille videant, pro Matre sua Pletrude, Alpaidem pellicem dominantem, & pudet reliqua addere. Age igitur, ad cor reuerrere, & redde aulae tuae honorem, populo laetitiam, liberis quietem, uxori thorum maritalem,

H ;

tibi

tibi ipsi præpotentis DEI consuetum ductum, & fauorem, DEO debitam obedientiam, cuius nutu Iohannes, simile ob facinus, increpuit Herodem, Nathan Dauidem, Regem, hoc excepto, secundum cor DEI. Audi adhuc eiusdem horrendum fulmen: Qui glorificant me, glorificabo eos: qui autem contemnunt me, erunt ignobiles. Scin' quàm ignobiles? Accipe hoc postremum, & si quid honesti animi reliquum tibi est, horrore concutere: Recedentes à te, in terrâ scribentur,

*irrita a-
pud oc-
cupatū.*

Constabat, vera dici, neque hoc nesciebat Pipinus. Sed animus turpitudine corruptus, omnia hæc respuebat: & tot grauissimis rationibus, vnica de Alpaide cogitatio longè præponderabat. Videbat ille meliora, & probabat: sed deteriora sequebatur. Itaque LAMBERTVS, laborum irritus, hoc solum habuit reliquum, vt, cui prodesse ipse nihil posset, eum illi commendaret *in cuius manu cor Regum est*; quod & assiduè, & multis

multis profusis precibus, lacrimisque
faciebat.

CAPVT XVIII.

*Galli, & Rioldi iniuria in S. LAM-
BERTVM: Eorum cædes.*

NIHIL peccato fecundius: si
obseueris, centuplicatò enasci-
tur. Pipini adulterium, Hydra erat è
tartareis lacunis emerfa, centumge-
mino capite formidanda. Nec pro-
derat, aliqua excidisse, eũ vel eadem,
vel alia, & plura mox repullularent,
cum magno fcenore impietatis. Re-
fertur ad Alpaidem sermo S. LAM-
BERTI, quem cum Pipino habuerat;
& adulatoribus solempni more, quæ-
cumque exacerbando animo erant,
augentur decuplum. Muliercula im-
pos animi erat, eoque per superbiam
progressa, neminẽ vt crederet, tantæ
audaciæ esse debere, qui dictorum,
factorumue eius quidquã carperet.
Itaque furore amens, Dodonem fra-

*Alpaidem
in Mo-
nitorena
LAM-
BERT-
TVM
scilicet*